

Кметът, обаче, не забрави да направи посещение на добрите кръчмари.

Най-напред кметът отиде при бае Иван, който в няколко деня тъй беше се преобразил, че дори и фирмата на кръчмата беше променил. Звучното име „Света цепеница“ беше заличено и върху него с бяла боя бе написано „Братско съгласие“.

— Бае Иване, — рече кметът, — дойдох да си поговорим. Ти, каже, толко и толко години си кръчмар, толко и толко години си кметувал, вярвам, че добре познаваш хората в село. Посочи ми двама-трима най-честни, най-почтени, които ми са необходими за съвет и съдействие.

Бае Иван се позамисли:

— Как да ти кажа, господин кмете! Труден въпрос . . .

— Защо бе, бай Иване?

— А че, защо де . . .

— Нека си говорим откровено.

— А бе, откровено, откровено, ама . . . Тука у това село всички сме честни. И аз съм честен, ако е до честност. Само че ме обвиниха като общественик.

— Какъв общественик?

— Злоупотребил съм уж в битността си на кмет обществени суми. И в затвора лежах . . . Честно си излежах три години. Партизански работи! И падежът на гражданските